

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd Roma hoc tempore ab Alaricho deuastata in Barbarorum potestatem
venerit. Cap. X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

Qui temporibus illis Antiochiæ ac Romæ Episcopatum gerebant. CAP. IX.

Eisdem ferè temporibus, Antiochiæ mortuo Flauiano, Porphyrius in illum successit Episcopatum. Post Porphyrium Alexander illi ecclesiæ præfuit. Romanæ Ecclesiæ Episcopatum, vbi Damasus decem & octo annos procurasset, Siricius in eius locum successit. Cum Siricius ad annos quindecim eam rexisset ecclesiam, Anastasius postea triennio eandem gubernauit. Quo mortuo, Innocentius, qui primus Nouatianos Roma eijcere cœpit, multasq; ecclesias eis adimere, illius ecclesiæ suscepit administrationem.

Quod Roma hoc tempore ab Alaricho deuastata in Barbarorum potestatem venerit.

CAP. X.

SUB idem tempus, Roma fortè fortuna à Barbaris capta fuit. Nam Alarichus quidam Barbarus, fœdere cum Romanis iunctus, qui Theodosio Imperatori in bello contra tyrannum Eugenium administrato subsidio venerat, & propterea præclaris honoris insignibus à Romanis exornatus erat, cum secundum hunc & prosperum fortunæ flatum moderatè ferre non posset, tamen ad imperij gubernacula non aspirare contenderet, relicta tamen Constantinopoli, ad partes versus occidentem proficisci maturat. Vbi venit in Illyricum, confestim vniuersam sibi subegit. Ei verò iter longius facienti Thessali circiter ostia Penei fluminis, vnde Nicopolim, urbem Epiri, per montem Pindum iter est, restiterunt: factoque prælio, Thessali circiter tria hominum milia trucidarunt. Postea Barbari, qui erant cum Alaricho, agris urbibusque, in quas fortè incidebant, vastatis, tandem Romam occuparunt. Quam etiam populari, multa insignia monumenta spectatu dignissima, incendere, pecuniam ciuium vi rapere, complures ordinis Senatorij viros varijs supplicij generibus cruciatos interficere cœperunt. Alarichus autem, quo Imperij decus ludibrio exponeret, Imperatorem nomine Attalum declarauit.

Nunc

Hunc ad vnum diem velut Imperatorem satellitibus stipatum incedere: postmodum serui habitu in publicum prodire iubet. His rebus confectis, Alarichus illico propterea fugam cepit, quod fama de copiis Imperatoris Theodosij ad ipsum bello profligandum missis dissipata, terrorem eius animo incusserat. Neque certe fama illa falsa commentitiæ fuit, sed reuera exercitus Imperatoris ad bellum contra eum gerendum maturauit. Ille igitur cum famam illam ferre non posset, se, vt dixi, in fugam coniecit. Fertur monachum quendam, virum pietate præstantem, ei Romam proficiscenti obuiam factum, admonuisse, ne ex tam atrocibus maleficijs, neue ex cæde & sanguine lætitiæ caperet. Cui respondet Alarichus: ego inuito planè animo eò proficiscor. Sed est quidam, qui mihi quotidie exhibet molestiam, imò verò vi impellit, sicque me alloquitur: iter capessito, urbem Romam vastato. Hactenus de Alaricho dictum sit.

De episcopis qui tum temporis Romæ præsidebant.

CAP. XI.

Ecclésiæ Romanæ post Innocentium, Zosimus ad biennium præfuit. Quo vita functo, Bonifacius tribus annis illam rexit ecclesiam: cui Celestinus successit. Hic Nouatianis qui erant Romæ, ecclesias abstulit, & Rusticulam illorum Episcopum clam in ædibus conuentus agere coegit. Nam ad illud tempus, Nouatiani Romæ admodum floruerant, plurimasque ibi habuerant ecclesias, & ingentem populi multitudinem coegerat. Verùm grauis tum iracundiæ flamma contra eos incensa fuit, cum Episcopatus Romanus non aliter atque Alexandrinus quasi extra sacerdotii fines egressus, ad secularem principatum erat iam ante delapsus. Ac propterea Episcopi illi his, qui in fide Consubstantialis cum illis consentiebant, conuentus securè celebrandi potestatem minimè fecerunt, sed tametsi eos propter consensum fidei laudabant, tamen omnes suas fortunas illis abstulerunt. At Nouatianis, qui Constantinopoli habitabant, istud minimè contigit. Quippe Episcopi Constantinopolitani præterquam quod eos amplexabantur, in ciuitate præterea, sicut ante pluribus declarauimus, potestatem conuentus agendi permiserunt.